

afhængig af, om patienten medvirker eller nægter at medvirke.

Der er et andet emne, jeg også godt vil tage op – ikke fordi det skal fylde ret meget, håber jeg da, i debatten – og det er den meget, meget beskedne forsøgstanke, vi finder i beretningen, og som vi også genfinder i justitsministerens lovforslag, hvor man opfordrer justitsministeren til i samarbejde med sundhedsministeren at overveje eller undersøge muligheden for at indlede forsøg med medicinfri behandling.

Før ekspertverdenen, altså psykiaterne, havde fået læst, præcis hvordan det var formuleret, lød der jo et ramaskrig fra deres rækker, og der var folk, der sagde: Det er ganske uforsvarligt at begive sig ind i den slags tanker. Er I klar over, hvad det betyder for patienter, at de ikke får deres medicin? Der er nogle, der går fuldstændig ud af deres gode skind, begår selvmord eller prøver at slå andre mennesker ihjel.

Det er selvfølgelig slet ikke sådanne tanker, der har besjælet os, da vi lavede den meget, meget forsigtige og meget omhyggeligt formulerede opfordring til at overveje at undersøge muligheden for at indlede et forsøg på området. Jeg håber, at den lille bitte, bitte spirende tanke, der er født her, ikke bliver slået helt ihjel.

Og så ser jeg frem til, at vi i et relativt hurtigt udvalgsarbejde grundigt kan komme igennem det her, så vi endnu tidligt i samlingen kan vedtage lovforslaget.

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu tre korte bemærkninger. Først fru Anne Baastrup, derefter hr. Peter Duetoft og til sidst hr. Bruno Jerup.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil bare helt stilfærdigt bede hr. Bjørn Elmquist bekræfte, at lige præcis den formulering, hvor udvalget roser justitsministeren og sundhedsministeren for denne her ændrede formulering, ikke skulle afhole nogen partier fra at præcisere nogle rettigheder. Der var bred enighed om, at vi skulle finde en fællesnævner, hvor nogle så godt kunne gå videre, og jeg husker tydeligt, at jeg selv præciserede – og man må godt referere, hvad man selv har sagt i udvalget – at SF og CD havde aftalt, at vi ville gå videre med den enighed, vi altid har haft på det her område.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Ja, man kan vel ikke sige, er der to, der altid står sammen i dansk politik, men man kan jo i al fald sige, at der er to, der står sammen i dansk politik omkring psykiatri.

Men nu var hr. Bjørn Elmquist jo meget optaget af, hvem der var de retfærdige, og hvem der var dem, der rendte derudad; og de retfærdige var jo så S og R, for de havde holdt sig pænt tilbage i forbindelse med Nordvangdiskussionen, mens alle andre bare var løbet derudad, og hvad ved jeg.

Jeg vil godt bede hr. Bjørn Elmquist – som jeg har stor respekt for, og som jeg også ved kan vurdere tingene – om at gå tilbage og slå op, hvad der stod i aviserne i de dage. Hvad var det, nogle af os kritiserede? Det var, at man i 1990 kunne fortælle, hvordan det så ud på afdelingerne Nordvang, i 1993 kunne fortælle, hvordan det så ud, i 1995 kunne fortælle, hvordan det så ud, og i 1996 kunne fortælle, hvordan det så ud, men der er intet sket. Vi kunne se de samme firesengsstuer, vi kunne læse de samme historier om mennesker, der var bundet på arme og ben i dagevis, fordi der ikke var personale nok, eller fordi de netop ikke kunne ligge på flersengsstuer, og vi kunne høre historierne om, at mennesker lå bundet på badeværelser, fordi der ikke var plads.

Og da var det, vi i al stilfærdighed sagde: Var der måske ikke et Amdradsflertal, inklusive Det Radikale Venstre, der havde en regning, der skulle betales i forbindelse med Nordvang? Det tillod vi os at sige, men det har ikke noget at gøre med, at vi rendte derudad og spillede kong Gulerod. Vi kritiserede bare, at man havde set, hvad der skete, men ikke gjort noget som helst ved det i en lang årrække. Det var det, kritikken gik på, hr. Bjørn Elmquist.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Elmquist var inde på, at debatten lignede den, vi havde for et år siden, men det mener jeg er en forkert iagttagelse fra hr. Bjørn Elmquists side, for da var der en langt mere fundamental, kritisk debat i forhold til lovforslaget, som dengang var en håbløs konstruktion, som var fuldstændig uigennemtænkt på mange punkter, hvorimod debatten i dag jo indtil videre faktisk har gået på, at de fleste, som jeg har hørt det, har sagt, at der var fornuftige elementer, og at man var kommet et stykke videre.